

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614198192/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Emilie da meget beklagede sig. »Jeg har lidt utroligt for Leontines Skyld,« sagde hun, »jeg kan neppe troe, at hun besidder et godt Hjerter, i det mindste har hun aldrig viist det imod mig; medens hun var yngre, fandt hun sin største Lyst i at drille mig og besdærve Alt, hvad jeg satte Pris paa, saaledes brændte hun engang med frit Forsæt Hul i et smukt Tørklæde, som Casimir havde foræret mig; næsten hver Gang jeg sang i Selskaber, væltede hun et Skiermbræt, et Bord, en Lænestol, eller en anden tung Gienstand, og larmede tidt saaledes, at Ingen kunde høre et Ord; ja en Aften, i en stor Forsamling, slap hun et Par Oldenborrer løse lige ved min Side, thi hun veed meget godt, at jeg ikke kan fordrage disse Dyr, og ganske rigtig fløi de mig da lige i Haarene, og piinte og forskrækkede mig, saa jeg skreg høit, og bragte det hele Selskab i Forvirring.«

En anden Gang talte ogsaa Emilie med Bitterhed om Alexandra, ja gav endog Vink om, at det var denne, der ledet af en urimelig Mistanke, havde opbidset Leontine imod hende.

Jo mere Adalbert saaledes gav sig af med Emilie, destmere tiltrækkende fandt han hende. I Begyndelsen var hendes Selskab ham blot behageligt, tilsidst blev det ham næsten uundværligt. Denne Følelse syntes Emilie at dele, og Adalbert bemærkede til sin store Glæde, at hun viste Mismod, naar han i lang Tid talte med Andre, og at hun blev venlig og tilfreds, naar han igjen nærmede sig til hende. Her ved og ved tusinde andre Konster vidste hun saaledes at fængsle ham, at hun i lang Tid blev Middepunktet for alle hans Tanker; ja af Blik og henkastede Vink og halve Ord, som Ingen hørte, uden han dannedes der tilsidst en magisk Ring, i hvilken han hver Dag maatte dreie sig, uden at komme videre.

En Eftermiddag udeblev Emilie længe, flere Frem-